SEMICENTENARUL LEGIUNII

Odată laolaltă ţara,cum nu mai fusese dela plecarea legiunilor lui Aurelian, împlinirea "visului de veacuri" părea a fi fost ţinta finală,culmea dela care, ca într'o grădină doar îngrădită dar necultivată înăuntru,avea să urmeze fatalul povârniş al hăţişului fără lumini.România urcase timp de şase decenii,dela Unirea Principatelor la Unirea cea Mare,trecând vijelios peste Independenţă şi Regat şi culminând cu marşul din vara anului 1919 la Budapesta,cu vitejie,răbdare şi inteligenţă treptele măririi.Dar efortul se vede c'o sleise,în pătura conducătoare cel puţin,căci România Mare nu mai găsea la cârmă oameni de talia celor ce-o construiseră.Şi asta tocmai în clipa când la graniţa din răsărit se închega cea mai hrăpăreaţă întruchipare a "urăciunii pustiirii",cu aderenţe şi printre minoritarii dintre noile noastre hotare.Spre deosebire de micul Vechi Regat al lui Carol I,foarte dârz în problemele vitale româneşti,atitudinea guvernelor de-acum din Bucureşti faţă de presiunile cancelariilor apusene era de continuă cedare.Nici înăuntru nu se vedea vreo preocupare de sudare şi consolidare a unităţii unor provincii despărţite de veacuri,sau de tonificare împotriva ciumei ce horeà peste Nistru.Democraţia era doar o etichetă şarlatană, firmă luată cu împrumut dar desgolită de orice conţinut cinstit,iar confruntarea partidară părea mai mult o încăierare pentru pradă decât o luptă de idei. Totul pentru azi şi nicio prevedere pentru mâine.Basarabia,unde-ar fi trebuit trimise cele mai de elită elemente,devenise mai degrabă un loc de limojare.

In această atmosferă de primejdios abandon,reacţiunea străfundurilor sănătoase ale naţiunii n'a întârziat să se arate: din ea a încolţit mişcarea studenţească dela 1922,din ea a răsărit la Iaşi,în seara Sânzienelor din 1927,viguroasa mişcare legionară - vădindu-se astfel că nu neamul era secătuit,ci pătura conducătoare.Doi sunt pilaştrii pe cari tinerii Corneliu Codreanu,Ion Moţa, Ilie Gârneaţă,Corneliu Georgescu şi Radu Mironovici,continuând firul redeşteptării naţionale dela Vladimirescu,Bălcescu,Eminescu,generaţia Plevnei şi Mărăşeştilor,şi-au clădit acum cincizeci de ani tânăra lor legiune: cel naţional şi cel creştin,de o valoare permanentă,capabilă să înfrunte Haosul.De-acum întreaga viaţă îşi vor dedica-o acestui puternic instrument de luptă,pe care-l vor servi cu lealitate şi vigoare până la capătul zilelor.

Guvernele "democrate",departe de a'nţelege sfântul fior al zorilor,au întrebuinţat cele mai crunte arme dictatoriale împotriva tinerei organizaţii,asasinatul însuş devenind,în praxa administrativă,simplă banalitate.Poate de aceea şi slaba simpatie a Legiunii pentru o democraţie care,în unele privinţe,o întrecea pe-a lui Stalin; dar în ciuda loviturilor,dintre care multe foarte sângeroase(ceea ce uneori a provocat legitime reacţiuni),ea s'a încadrat totuşi, respectoasă de legi,acestui joc.Şi nu fără succes: căci dela cinci,câţi erau în strada Florilor la 24 Iunie 1927,ajunseseră în numai zece ani la 500 de mii, reuşind să trimită în parlamentul ţării,la alegerile din 1937,nu mai puţin de 66 de deputaţi!

Prin taberele sale de muncă voluntară,prin cântece şi marşuri,şedinţele educative şi răsădirea în suflete a tuturor virtuţilor prin care ne-a strălucit neamul în istorie,Legiunea a rupt barierele dintre provincii,întorcând faţa tuturor spre Bucureşti; a creat omul nou,care să cinstească,prin faptele sale,numele de om şi de român; a umplut iarăşi bisericile de credincioşi; a imunizat neamul contra excrocheriei comuniste; a dat elan,ţintă,speranţe; a reîntronat cinstea,a repus munca pe piedestalul valorilor morale.Era prea mult! Cu astea îşi pusese'n cap nu numai trântorimea obişnuită la huzur din mănoasele virtuţi ale "democraţiei",dar pe toţi ahtiaţii unui nou Canaan,cari îşi vedeau spulberat visul de-a da în curând mâna cu fraţii din Kremlin.Incercările de asasinat direct,au dat greş.Atunci şi-au amintit de procedeul experimentat în Ghetsimani şi,după o primă încercare,eşuată,cu Stelescu,o altă iudă i-a servit din plin, reuşind astfel să "bată păstorii" şi să murdărească ce-a mai rămas,"spânul" crăcănându-se,ca'n basme,pe scaunul lui Făt Frumos.

Iuda din Evanghelii,s'a spânzurat; cel de azi,mai şmecher,s'a împiedicat şi el în nişte cearceafuri,dar nu ca să şi le înfăşure de gât,ci din cu totul alte pricini,nu tocmai legionare.Şi-apoi,mai are treabă de făcut,rolul său încă nu s'a terminat.Putinţa învierii există şi acum,iar fariseii vremii,pentru a o împiedicà sau cel puţin întârzia au încă nevoe de concursul unui "om" aşa de rutinat,de un devotament în afară de orice bănuială,probat în marile servicii aduse în trecut,care să ţină numele Mişcării la nivel de lupanar.In acest context

trebue înţeleasă campania guvernului de ocupaţie din ţară contra unor "stafii", cum tot ei le numesc, sau stăruinţa amurezului de a pozà în timpul cel mai reprezentativ al lumii lui Codreanu, pentru a o discredita în chiar esenţa ei şi a îndepărta de ea cu scârbă pe eventualii "visători". Dar de ce le e frică, nu vor scăpa. Ştreangul n'a putut suprima şi vrerea Căpitanului, care răsună azi la fel de limpede, de tare şi de sigură ca acum cincizeci de ani, spre spaima stihiilor din întuneric: "Să credeţi, camarazi, în învierea României legionare, pe care nici ura, nici mişelia, şi nici moartea nu o mai pot sfărâma"!

Alexandru Ţuluca

ÎNAINTE de Viorica Lăzărescu

E ziua deşteptării, înainte!
La luptă Legiunea ne-a chemat,
Să apărăm cu piepturile noastre
Pământul ce de mici ne-a legănat.

Dreptatea e cu noi, şi toţi străbunii
Se vor scula din orişice ogor,
Şi vor lupta din nou cu'nverşunare
Pentru pământul strămoşesc al lor.

E ziua biruinţelor visate,
De veacuri suferinţele s'au strâns,
Ne-am săturat de liftele păgâne,
Ne-am săturat de nedreptăţi şi plâns!

In noi se redeşteaptă toţi străbunii:
Legionari romani, poporul dac
Şi semizeii purtători de glorii,
Pe cari i-a avut poporul trac.

E ziua răzbunării şi-a dreptăţii!
De mii de ani morminte se deschid
Pentru străinii ce ne vor pământul,
Ca'n vremea lui Corvin şi Baiazid.

E vremea când, din criptele uitate,
Mihai şi Ştefan iarăşi se trezesc;
Legionari, la luptă dar, cu toţii,
Căci ne-a chemat pământul strămoşesc!